

Sommerstemning

Der er fornemmelse, af sommer på præstekontoret, hvis altså, jeg ser bort fra vejret, men på den anden side – det er som det plejer at være, ”byger der går og kommer, det er den danske sommer”.

Når jeg taler om sommerfornemmelse på præstekontoret, så er det fordi, at telefonopkaldene og henvendelser hertil bliver mærkbart færre hen over sommeren, og det giver jo tid, mulighed for at nyde roen, men også tid til, at rydde op og rydde ud, ikke kun i skabe og skuffer, men også i det sind, der igennem lang tid, har været fyldt af tanker om konfirmationsgudstjeneste, pinsefejring, samtaler med mennesker om stort og småt og alt det andet der fylder i en præsts hverdag.

At være præst, det er noget man er 24/7 – det hænder, at jeg som præst møder de der stereotyper: at være præst er det ikke frivilligt arbejde – jo da, jeg har selv valgt det, som jeg, på et ret så tidligt tidspunkt af mit liv vidste, var den vej jeg skulle gå.

I sidste uge bød på et dejligt gensyn med de skønne unge mennesker, som jeg havde den store glæde, at konfirmere i maj måned – vi var på heldagstur til København, besøgte Mariakirke på Vesterbro, hvor vi fik et meget tankevækkende foredrag om det store arbejde som Mariatjenesten gør blandt samfundets allermest svage – mennesker som lever på livets skyggeside.

Så var vi vanen tro en tur i Tivoli.

Også de fleste af de nye konfirmandspirer har jeg fået hilst på – jeg havde indskrivning forleden – til sæson 2012/13 og jeg ser frem til, at møde konfirmanderne, og deres forældre til startgudstjeneste den 26. august 2012 kl. 10.30 i sognegården her i Ruds Vedby og til, at vi den 5. september skal i gang med, at diskutere tro, kristendom, Fader og Søn og Helligånd med mere - jeg glæder mig til, at vi skal tale om den store historie, som også de er indskrevet i, det blev de, dengang de blev døbt, det er historien om Gud og hans kærlighed der holder til det hele – for sådan er kærlighedens væsen, den tror alt og håber alt og udholder alt.

Der er langt fra Maria kirke til Ruds Vedby Kirke og alligevel er præmisserne de samme, fundamentet er det samme, uanset, om vi er kirke i Storkøbenhavn eller befinder os på Vestsjælland eller andre eksotiske steder i verden.

Det er medmenneskeligheden, engagementet der er hovedsagen. Kærligheden som skal bæres frem, menneskeværdigheden. Kærligheden skal have ben at gå på, budskabet om Guds kærlighed i Kristus Jesus, den kærlighed, som vi daglig modtager i rigt mål, skal gives videre til de mennesker vi færdes i blandt og nå så mange som muligt og derfor er der også her i Ruds Vedby Sogn en vifte af tilbud – vi har ”kirke- og køkken” gudstjenester, det er, i al sin enkelthed, gudstjenester af maksimalt en halv times varighed, de foregår i børnehøjde, og bagefter så er der spisning i sognegården. Kirken tager opvasken og det koster ikke noget.

Så er der den klassiske højmesse søndag formiddag og nu jeg er i gang må jeg ikke glemme, skolekirkebørnekors samarbejdet, som vi er så vældig glade for, onsdagstræf, pyntelaug, juniorkonfirmander.

Vi har igen i år ansat Hanne, og det bliver spændende og kreativt, at gå til juniorkonfirmand – det kan jeg godt afsløre – det er 3. klassetrin.

Det var det med sommerstemningen.

Jeg opdagede jo til min store skræk, at jeg ikke havde fået skrevet noget siden påske – og nu er festerne forbi - det har været både været Kristi himmelfartsdag og Pinse, hvor vi er blevet opdateret om Guds kærlighed.

Nu er vi i den lange trinitatis tid, som bærer farven grøn og næste fest er optakt til julen – adventsdagene, hvor vi venter på ham der kommer. Kristus, Verdens lys. Adventstid er ventetid, trinitatistiden spiretid, for nu skal vi leve på alt, det vi har hørt.

En af teksterne i trinitatistiden handler om en mand der samler til lade, han kan simpelthen ikke få nok, men en skønne dag, siger Gud til ham.

Din tåbe, i nat kræves dit liv af dig, hvad skal du så med alt det, du i din griskhed har samlet sammen.

Og Gud kan man kun give ret – for der er ingen lommer i ligskjorten – er det slut, så er det slut.

Måske var det de ord der har fået mig til at rydde ud i skabene, ikke kun på præstekontoret, men også oppe i mit tøjskab for, hvad skulle jeg dog med det tøj som jeg havde liggende – som jeg ikke kunne være i mere, fordi tiden har sat sine spor.

I dag har jeg ikke en chance for, at krænge tekstilerne ned over den krop, hvor tyngdeloven ganske naturligt har gjort sit, så derfor skulle det ud – det skulle ikke smides i skraldespanden, men gives væk - for det som havde givet mig glæde – kunne sikkert glæde nogen andre også.

Med hensyn til glæden, så kan jeg altså ikke lade være med at skænke det en tanke, hvor meget vi/jeg tager for givet generelt – har vi en Louis Armstrong til livet: "What a wonderful World" eller er det bare lidt gråt det hele. Livet er vel en skønnsom blanding af begge dele, på det jævne mestendels, men hvor kunne jeg dog godt tænke mig, at der var lidt mere spontan glæde.

Lidt mere højt hævede arme over det mirakel som livet er.

Apropos glæden:

Kender I mon ikke det, at man har spinket og sparet, og endelig kan man købe noget som man længe har ønsket sig – kender I så ikke til, at man køber noget, bare fordi man kan – rager til sig i sin overflod – det er, lidt ligesom, at tisse i bukserne – det varmer et øjeblik, og det er så det.

Nu skulle det være med det tøj. Nu kom det ud - og så må jeg blive lidt bedre til, ikke at gemme i mine lader, men blive bedre til, at bruge de ting jeg har, smide alt det ud, som jeg ikke længere har brug for, og så give mig i kast med en øvelse, som jeg vist nok kommer til at bruge hele mit liv på;

Ikke at tage mine dage for givet, ikke at lukke mig ude fra livet og glæden, men slet og ret forsøge, at få mine øjne op for hverdagens mirakler, ja, i det hele taget være optimistisk på livet og så a la Karen Blixen sige: Jeg svarer – altså tage imod livets udfordringer og ikke vende ryggen til.

Frans af Assisi bad:

Herre, gør mig til redskab for din fred,
hvor der er had, lad kærligheden råde,
hvor der er uretfærdighed, tilgivelse.

Hvor der er mørke, lys.

Hvor der er fortvivlelse, håb.

Hvor der er sorg, glæde.

O, guddommelige Herre,

lad mig ikke så meget søge, at blive trøstet som at trøste.

Ikke så meget søge at blive forstået som at forstå,

ikke så meget søge, at blive elsket som at elske.

For det er ved at give, at vi modtager,

det er ved at tilgive, at vi tilgives,

det er ved at dø at vi fødes til evigt liv.

Og jeg kan kun sige JA til det.

Marianne.